

A young couple is walking hand-in-hand on a dirt path through a lush green forest. The woman on the left has blonde hair and is wearing a red top, a black jacket, and blue jeans. The man on the right has dark hair and is wearing a light blue shirt, a dark jacket, and khaki pants. They are both smiling and looking towards each other. The background is filled with tall evergreen trees and vibrant green foliage.

Frederika Meerman

Lizette's reis

Groteletterboek

Lizette werd altijd gepest. Daardoor groeide ze op tot een verlegen vrouw, die het liefst niet gezien wil worden. Als ze een baan krijgt waarbij ze veel vrouwelijke collega's heeft, voelt ze zich steeds hun mindere. Alle vrouwelijke werknemers zijn verliefd op de baas, Roel. Lizette vindt hem ook zeer aantrekkelijk, maar ze weet dat een grijze muis zoals zij nooit de prins van haar dromen kan krijgen. Maar dan gebeurt er iets wat ze nooit had verwacht.

Over de auteur

Frederika Meerman heeft inmiddels meer dan twintig titels op haar naam staan en haar werk is ook vertaald in meerdere talen. Haar boeken zijn vlot leesbaar en worden zeer gewaardeerd door haar grote schare fans. En gelukkig voor haar fans is ze nog lang niet uitgeschreven!

ISBN 978-94-6260-236-6

9 789462 602366 >

Frederika Meerman

Lizette's reis

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-236-6

NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lizette straalde, want ze was vandaag de bruid. Ze ging trouwen met Roel, de meest aantrekkelijke man die ze ooit had gezien. Ze had nooit gedacht dat ze zou trouwen en zeker niet met zo'n mooie man als Roel. Zelden was een bruid zó gelukkig geweest als Lizette vandaag. Het was niet alleen dat ze deze dag ging trouwen, maar ze sloot vandaag ook haar verleden af; een verleden dat erg moeizaam was geweest.

Vanaf dat ze als klein kind enig besef had gehad, had ze het gevoel gehad

en was ze behandeld alsof ze niet goed genoeg was; alsof er aan haar iets mankeerde. Ze was gepest, geminacht en genegeerd. Niet door haar ouders en broertje en ook niet door andere familieleden; maar door burens, vreemden en kinderen op school. Vooral de tijd op school had haar geen goed gedaan.

Hoewel ze een lief meisje was, hadden de mensen altijd commentaar op wat ze deed en hoe ze eruitzag. Het deed Lizette verdriet hoe de mensen haar behandelden, en wat er mis was met haar kon ze niet begrijpen. Zolang ze zich kon herinneren, was ze gepest. En zo klein als ze was, hoorde ze de opmerkingen van de mensen en de kinderen heel goed.

Op zich was rood haar niet erg en ook de bril die ze moest dragen voor enige jaren omdat ze een lui oog had, was niet zo erg. Maar omdat ze een stukje van haar pink miste door een ongeluk, werd het steeds meer waardoor de mensen en de kinderen opmerkingen begonnen te maken.

Ze wist nog goed dat de buurvrouw aan een andere vrouw vroeg:”Komt dat nog wel goed, dat oog? Want anders wordt het een scheel kind en dat is een ellende; dan weet je nooit waar ze naartoe kijkt. Zielig hoor, zo'n kind.”

Terwijl haar moeder wilde uitleggen dat haar oog helemaal recht zou komen te staan, was het oordeel al geveld: ze had een scheel kind.

Dan hoorde ze weer een andere buur zeggen: “Gaaf het wel goed met die rooie? Het zal toch maar je kind zijn die scheel is en een bril moet dragen; en dan dat rooie haar. Van wie zou ze dat hebben?”

“Ja, ik denk dat het een hele opgave is voor haar moeder, want ze mist nog een stukje van haar pink ook. Ze zeggen dat het een ongeluk was, toen het autoportier werd dichtgeslagen en zij er met haar vingers tussen zat; nou ja, ik heb daar m’n vraagtekens bij.”

“Ja,” zei de andere buurvrouw, “en in het ziekenhuis kunnen ze dat stukje er toch aannaaien? Maar ze zeggen dat het niet meer kon.”

“Ja, dat heb ik gehoord, omdat ze het stukje niet meer vinden konden. Maar

ja, met zo'n vreemd kind weet je het nooit. 't Blijft raar."

"Nou ja, het is inderdaad een vreemd kind, ze durft je amper aan te kijken en ze speelt meestal alleen; of met die hond. 't Is zielig hoor, echt een stakker. Gelukkig zijn onze kinderen gezond en normaal."

Hoewel Barbara, Lizette's moeder, had getracht om alles uit te leggen, begreep ze dat het weinig zin had want het oordeel was toch al geveld: ze had zo ongeveer een achterlijk kind met rood haar die op onverklaarbare wijze haar pink was kwijt geraakt en nog scheel was op de koop toe.

Barbara was weggegaan.

Zij wist dat ze een heel normaal kind

had, met prachtig rood haar. Dat rode haar was de trots van Lodewijk, haar man, de vader van Lizette. Dat Lizette een paar jaar een bril moest dragen, was geen punt; daarna zou het luie oog weer normaal functioneren. En die pink, tja, ze hadden het stukje niet meer in het gras kunnen vinden en daarom had Lizette dat voor altijd moeten missen. Niemand zat ermee en Lizette ook niet; het waren de buitenstaanders die er wat van te zeggen hadden; en altijd afkeurend. Buitenstaanders die zich overal mee bemoeien zijn vervelende mensen, we moeten ze ver van ons houden; ik hoop dat Lizette al dat gepraat over haar niet hoort. Zo dacht Barbara terwijl ze het huis binnenliep, maar

ze wist niet dat Lizette alles gehoord had. Ook wat kinderen over haar zeiden, hoorde Lizette altijd; ze had goede oren.

Als ze speelde in de zandbak of op de schommel, hoorde ze vaak de kinderen over haar praten, en voor een wat verlegen kind als Lizette, was dat funest.

Het huis waarin Lizette woonde met haar moeder, vader en broertje Robbert, had aan de achterkant, buiten hun tuin, een speelveld. Er stonden schommels, klimtoestellen en zandbakken voor de kleine kinderen en een afgescheiden deel voor de grotere kinderen, waar gevoetbald kon worden.

Lizette was daar vaak, maar meestal

speelde ze alleen, maar ze hoorde wel wat er over haar gezegd werd. Ze trok zich steeds meer terug en dacht dat zij niet belangrijk was in de wereld. De enige waar ze uitbundig mee speelde was Tijger, hun hond; dat was haar grote vriend. Hem vertelde ze van alles, dan was ze niet verlegen, dan praatte ze honderd uit.

Toen ze oud genoeg was om naar school te gaan, vond Lizette dat niet fijn. Ze wilde wel leren, maar op school waren weer andere kinderen en andere volwassenen en ook daar zou ze wel weer commentaar te horen krijgen, zoals gewoonlijk.

Op de eerste schooldag bracht Barbara haar dochter naar school. In nieuwe kleren en met een mooie schooltas

aan haar arm, liep Lizette naar school. En wat zijzelf niet beseftte, was dat ze een heel mooi meisje was, met een lieve uitdrukking op haar gezicht. Men zou zeggen dat ze een plaatje was, zo mooi.

Meester Bart was meteen vertederd bij het zien van Lizette. Hij merkte wel dat ze heel verlegen was; maar dat zijn wel meer kinderen op de eerste schooldag, zo dacht hij.

Maar Lizette bleef verlegen en bemoeide zich met niemand. Ze wilde het liefst onzichtbaar zijn omdat ze de eerste nare opmerkingen al gehoord had. Ze beseftte niet dat ze opviel omdat ze zo'n mooi meisje was, en omdat ze haar eigen gang ging; bovendien had ze een

bovengemiddeld verstand. Ze kreeg dus altijd de hoogste cijfers van de hele klas.

Lizette voelde zich daardoor niet méér dan de anderen, ze was gewoon Lizette. Maar wat ze niet beseftte dat de andere kinderen zich minder voelden dan Lizette. Ze was mooi en ze kon goed leren. Dat was de reden dat andere kinderen jaloers waren. Noch de kinderen, noch Lizette beseften dit, maar het zorgde er wel voor dat ze haar gingen pesten om haar zo naar beneden te halen. Als Lizette zich daardoor naar voelde, konden de anderen zich beter voelen en boven Lizette uitstijgen. Dit gebeurde ook bij volwassenen en dat is een nare manier van doen,

dat heel veel verdriet en narigheid veroorzaakt.

Toen een van de kinderen vroeg: “Hoe heet je van achteren?” durfde ze bijna niet te vragen: “Bedoel je wat m’n achternaam is?” Toch deed ze het en als antwoord hoorde ze: “Goh zeg, wat ben jij bijdehand.”

Lizette vond dit maar een raar antwoord. Ze zou nog vertellen hoe haar achternaam was en dan zou ze de verdere dag haar mond houden. “Ik heet Lizette Zwart.”

Ze had het beter niet kunnen zeggen, want toen begonnen een paar kinderen te lachen en ze zeiden: “Lizette is zwart , ze heeft zich niet gewassen, Lizette is zwart, Lizette is vies, Lizette draagt een bril...”

“Willen jullie wel eens gauw ophouden met dit geplaag? Wie nog een keer z'n mond opendoet op deze manier, krijgt straf!” Het was meester Bart die zich liet horen.

Maar ondanks de steun van meester Bart, durfde Lizette haar mond nauwelijks open te doen. Ook als de meester tijdens de les vragen stelde, durfde ze niet te antwoorden, hoewel ze altijd alles wist.

Zo verliep haar jeugd.

Maar op de middelbare school was het bijna niet anders. Ze droeg inmiddels geen bril meer en was wat men noemt een schoonheid. De meisjes waren allemaal jaloers op haar uiterlijk en de jongens hadden de pest in dat ze met niemand wilde uitgaan.

Ze werd genegeerd. Geen meisje wilde haar vriendin zijn, omdat Lizette altijd mooier was dan de meisjes en dat verkeek hun kans op de jongens. De jongens hadden het al opgegeven om haar mee uit te vragen. Er werd smalend over haar gepraat en dan werd ze Lisje, Lizemeid en Zetje genoemd. Dit alles tot groot verdriet van Lizette, maar ze durfde er niets tegen te doen. Ze beseftte niet dat de andere kinderen allemaal jaloers op haar waren, maar zelfs als ze dat wel had begrepen, was ze te verlegen geweest om er iets aan te veranderen; als ze dat kon. Alle kinderen moesten eens weten hoe graag Lizette een vriendin had gehad!

Door dit alles besloot ze onzichtbaar

door het leven te gaan want als niemand haar opmerkte zou ze geen nare opmerkingen horen. Lizette werd een grijze muis.

Na de middelbare school ging ze op een kantoor werken omdat ze nog niet wist wat ze werkelijk worden wilde en welke studie ze zou willen volgen. Want dat ze leren wilde, wist ze al vanaf dat ze klein was. Rechter, geoloog of natuurwetenschapper, dat waren de beroepen die haar interesse hadden.

Op het kantoor werd ze aan de chef en alle werknemers van de afdeling voorgesteld, daarna ging ze naar haar eigen bureau om te gaan werken. Ze was blij toen ze op haar stoel zat, want haar benen bibberden; en ze wist

hoe dat kwam. Voor haar waren de mensen allemaal gelijk, behalve één en dat was de chef van de afdeling. Toen ze hem had aangekeken, werd ze getroffen door een pijl van Cupido, maar ze wist meteen dat er nooit liefde tussen hen zou kunnen zijn; hij was immers de chef van de afdeling. Dat hij ooit enige interesse in haar zou hebben was ondenkbaar.

In de maanden die volgden werd het Lizette duidelijk, dat alle meisjes verliefd waren op de chef en dat ze alle mogelijke moeite deden om zijn aandacht te krijgen. En hoe verliefd Lizette ook was op haar chef, ze wist maar al te goed dat ze geen schijn van kans had, zeker omdat de anderen altijd naar de laatste mode

gekleed waren en perfect gelakte nagels hadden, die nooit schenen te beschadigen. Als zij eens, in een dolle bui haar nagels lakte, waren er al gauw stukjes af omdat ze met Tijger in de tuin gespeeld had. Thuis voelde ze zich wel goed zoals ze was, en haar ouders en broertje hadden nooit iets aan te merken. Thuis en bij de beide opa's en oma's was ze gelukkig en kon ze lachen, maar zodra ze de buitenwereld betrad werd ze weer de grijze muis.

Toen ze besepte dat haar chef nooit oog voor haar zou hebben, sloot ze zich nog meer af, werkte en bedacht wat ze wilde gaan studeren; ze zou rechter worden. Er was een sterke drang in haar om boven de

middelmaat uit te komen. Ze wilde de anderen, maar vooral zichzelf bewijzen dat ze wél goed was en dat ze er wél toe deed in de wereld. Ze wilde iets leren waardoor ze kon zeggen tegen al die mensen die haar gepest, geminacht en genegeerd hadden: ‘Kijk, hoe jullie mij behandeld hebben en wat is er van jullie terechtgekomen? Niets! En kijk wat ik geleerd heb! Ik ben rechter, daar kunnen jullie niet aan tippen, jullie hebben niets bereikt! Denk daar maar eens over na. En ach, waarschijnlijk zijn jullie te dom om iets van te begrijpen wat ik nu zeg.’ Onwillekeurig moest Lizette lachen. Er kwam een glimlach op haar gezicht.

Op datzelfde moment werd er een boeket bloemen op haar bureau neergelegd door de loopjongen van een bloemist; er zat een kaartje aan in een enveloppe. Lizette was helemaal beduusd. In de maanden dat ze op het kantoor werkte, was er nog nooit voor iemand een boeket bloemen bezorgd. Laat staan voor haar!

Ze keek op naar de anderen, want ze voelde dat er naar haar gekeken werd; ze kreeg een kleur. Van wie kan dat nu zijn? Ik ben niet jarig en een aanbieder heb ik zeker niet. Lizette werd zenuwachtig terwijl ze het envelopje opende en het kaartje eruit haalde. Ze las de tekst en de kleur op haar wangen werd nog roder. Er stond:

Lieve Lizette, wil je met mij ergens iets gaan drinken, na het werk? Wil je er niets over zeggen tegen anderen? Ik zal je alles uitleggen. Als je de bloemen na het werk meeneemt naar de uitgang, dan zul je mij zien en dan gaan we uit. Als je de bloemen in een vaas op kantoor laat staan, begrijp ik dat je niets van mij wilt weten; dat zou mij verdriet doen.

Roel van Bodegraven

Toen Lizette dit las werd haar de adem benomen. Roel, haar chef, de man waar ze verliefd op was, Roel, vroeg haar mee uit! Ze keek niet naar de anderen maar staaarde een tijd voor zich uit, ze moest zichzelf herpakken.

Toen dat eindelijk lukte ging ze weer aan het werk. Ze had de bloemen aan de zijkant van haar bureau gelegd zodat ze ruimte had om te werken.

Ze had moeite om haar aandacht bij het werk te houden, ze dacht maar aan één ding: Roel had haar bloemen gegeven, Roel vroeg haar mee uit om iets te gaan drinken, Roel...

Ze staarde weer voor zich uit. Ze voelde dat er weer naar haar gekeken werd, maar ze keek niet op. Het beste was om door te werken; des te eerder was het tijd om met Roel mee te gaan. Toch kropen de uren voorbij. Maar dan eindelijk kon ze opstaan, haar jas aandoen, de bloemen oppakken en naar de uitgang gaan. Daar stond Roel te wachten.